

Prædiken til 5. søndag efter trinitatis

Luk. 5, 1-11

Engang da Jesus stod ved Genesaret Sø, og folkeskaren trængtes om ham for at høre Guds ord, fik han øje på to både, der lå ved søen. Fiskerne var gået fra dem og var ved at skylle garnene. Så gik han op i en af bådene, den der tilhørte Simon, og bad ham lægge lidt fra land. Så satte han sig og underviste skarerne fra båden.

Da han holdt op med at tale, sagde han til Simon: "Læg ud på dybet, og kast jeres garn ud til fangst!" Men Simon svarede: "Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået; men på dit ord vil jeg kaste garnene ud". Det gjorde de, og de fangede en stor mængde fisk, så deres garn var ved at sprænges. De gjorde tegn til deres kammerater i den anden båd, at de skulle komme dem til hjælp, og de kom og fyldte begge både, så de var lige ved at synke. Da Simon Peter så det, faldt han ned for Jesu knæ og sagde: "Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand". For han og alle de, som var med ham, var grebet af rædsel på grund af den fangst, de havde fået – ligeså Jakob og Johannes, Zebedæus' sønner, som fiskede sammen med Simon. Men Jesus sagde til Simon: "Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker". Og de lagde bådene til land og forlod alt og fulgte ham. Luk 5, 1-11

De tror nok ikke rigtig på det – Simon Peter og de andre fiskere. De er trætte, fordi de har fisket hele natten uden held. Og det er måske blevet formiddag, da de opgiver, og nu står og skylle deres fiskegarn. De hører på afstand Jesus undervise, og nu kommer Jesus hen og spørger, om han må låne deres båd til at undervise fra. Han låner Simon Peters båd, og de lægger lidt fra land – nok til at alle kan høre, og flere kan se ham, fordi de nu ikke kan flokkes om ham, som de gjorde på land. Der er nu plads til at undervise.

Da Jesus holder op med at tale, beder ham dem om at gå i gang med at fiske igen. "Mester, vi har slidt hele natten", siger Peter, og man kan høre trætheden i ordene, da han siger: "men på dit ord vil jeg kaste garnet ud". Han tror ikke på projektet, men gør det kun, fordi Jesus siger det.

Det er meget sjældent, jeg gør noget, hvis ikke jeg selv tror bare en lille smule på det fornuftige og rigtige i at gøre det. Og egentlig er det en sørgelig konstatering, som jeg nok ikke er ene om, da det jo i virkeligheden handler om, at de eneste, vi dybest set har tillid til, det er os selv.

Jeg tror, der ligger en gave gemt i at kunne

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

høre én sige, hvad man skal og så gøre det, fordi man har tillid. Det er det, barnet kan. Og det er en af de ting, der ligger i Jesu ord om, at hvis vi ikke tager imod Guds rige som et lille barn, kommer vi slet ikke ind i det. Det er ikke, fordi vi ikke *må* komme ind i Guds rige, hvis vi ikke gør det som et barn, men det er, fordi det slet ikke kan lade sig gøre. For at være i Guds rige er at have tillid. Tillid til Gud.

Hvad er tillid til Gud? Hvis det er en tillid til, at han former vores tilværelse i detaljer, ja, så undrer det mig jo egentlig ikke, hvis man ikke har meget tillid til Gud. Hvis vi siger, at alt hvad der sker, er Guds skyld og Guds hensigt. Men hvad nu hvis det dårlige, der sker i verden, ikke er Guds hensigt? Kan vi så ikke have tillid til Gud? For tillid til Gud er at følge Guds ord, som vi hører Simon Peter gøre det. I tillid til at Gud ved, hvad han gør! Også selvom vi ikke lige nu og her har regnet fidusen ud.

For når jeg regner fidusen ud selv – i selvtilliden – så er det sandsynligt, at jeg har valgt det, der tjener mig selv bedst. Ligesom Simon Peter havde regnet ud, at det var smartest at hvile, for så havde han kræfter til at forsøge at fiske igen næste nat.

Men på Jesu ord kaster han garnet ud. Og da han fanger fisk i mængder, føler Simon Peter sig med ét ydmyg overfor den kraft, han møder, og flov over sin egen manglende tro. Det går nu op for Simon Peter og os andre, at denne fisketur har været et tegn. Et tegn på noget andet og større end lige at Simon Peter og de andre fiskeres familier skulle have mad på bordet i aften.

For nu siger Jesus, at de ikke skal være ban-

ge: fra nu af skal de fange mennesker. Og den lille verden ved fiskerlejet bliver med ét meget stor. Og Simon Peter får sit livs nye opgave: at fange mennesker.

Simon Peter skulle lige før stole på Jesus ord om, at der var fisk at fange. Og det gjorde han. Nu skal Simon Peter og alle os andre stole på, at der er mennesker at fange. Det gjorde Peter. Men gør vi? Har vi tillid til det, Gud har sagt, vi kan?

Simon Peter gik ud og fiskede mennesker. Der ligger en missionsbefaling gemt heri, der kræver overvindelse, så vi kan gøre det anderledes og undlade tidligere tiders respektløse omvendelsesteknikker. At fiske mennesker betyder dybest set: at man lærer at lade mennesker være i fred, men uden at lade dem i stikken. For det gør vi, hvis vi ikke under dem at høre om Guds kærlighed og sandhed: at vi ikke skal gengælde ondt med ondt, men tværtimod med velsignelse. Det er Guds rige.

Uden menneskefiskere havde der ikke været en kirke. Kirken blev grundlagt af Simon Peter, men det var ikke blevet til mere, hvis han ikke også havde været menneskefisker. Og havde kastet garnet ud, når han mindst troede det muligt at fange mennesker.

Vi lever i tillid til os selv. Men dagens tekst skal minde os om, at vi kan have tillid til Gud, når han beder os gøre noget. Ja, når han beder os om akkurat det samme, som han bad Simon Peter om: du skal være menneskefisker. Fisk nu. Fisk igen! Også selvom du har været ude hele natten for at fiske uden held.

Jeg tror mange, der føler sig knyttet til kirken – både præst og menighed, ansatte og

menighedsråd – kan føle den samme træthed, som Simon Peter følte den formiddag, hvor Jesus beder ham om at gå ud en gang til. For der er jo ingen at fiske. Vi kæmper og prøver at gøre det muligt for flere at høre om det, som vi gerne vil fortælle. Fordi vi ved, der er frelse i det. Frihed. Fordi det er noget, som skal gives videre, fordi vi ikke må glemme det! Det handler faktisk ikke om, hvorvidt vi kan få nogen til at sidde i kirken her sammen med os i dag. Målet er ikke en velbesøgt kirke. Målet er mennesker, der håber og tror på, at de er i Guds kærlige hånd.

Og det er den kærlighed, som Jesus har lært os om, og at undlade at bringe den videre ud i verden er at lade verden i stikken. *Derfor* skal vi fiske mennesker, selvom vi næsten ikke orker mere. Selvom vi måske slet ikke synes, at opgaven er særlig oplagt, for hvis folk vil fiskes, så kom de vel selv.

Men det er ikke op til os at vurdere, om det her giver mening eller ej. Jesus har sagt det: Frygt ikke! Du skal være menneskefisker! Amen.

Birgitte Rosager Møldrup
Kollerup-Vindelev

Salmer:
736, 287, 41, 147, 329